

Vytrvat v modlitbě

Papež František při audienci připomněl, že je důležité, aby „existovala rovnováha mezi prací a modlitbou“, tj. „aby nás práce tolik nepohlcovala, že si nenajdeme čas na modlitbu, a na druhé straně aby se naše modlitba nestala spiritualismem, jenž by nás vzdaloval od životní konkrétnosti“.

10.06.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V této předposlední katechezi o modlitbě budeme mluvit o vytrvalosti v modlitbě, ke které nás zve, či dokonce nám ji přikazuje Písmo svaté. Duchovní cesta ruského poutníka (ve spisu „*Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci*“, česky v překladu o. Richarda Čemuse, SJ, Olomouc, *Refugium Velehrad-Roma*, 2007; pozn. red.) začíná jeho setkáním s jednou větou sv. Pavla z prvního listu Soluňanům: „Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu“ (5,17-18). Apoštolovo slovo zásahlo onoho muže, který se dotazoval sám sebe, jak je možné se nepřetržitě modlit, když se náš život člení do mnoha různých okamžiků, které leckdy neumožňují soustředění. Touto otázkou začíná jeho hledání, které jej přivede k objevu modlitby, nazývané „modlitbou srdce“. Spočívá v tom, že člověk s vírou opakuje: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade

mnou hříšným!“ . „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“ Slyšeli jste? Zopakujeme si ji společně? „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“ Je to jednoduchá, ale velice krásná modlitba. Tato modlitba se postupně přizpůsobuje rytmu dýchání a rozprostře se do celého dne. Jak tato modlitba zněla? „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“ Neslyšel jsem, silněji! „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“ A pak ji opakovat, to je důležité. Dech totiž nikdy nepřestává, ani když spíme, a modlitba je dechem života.

Jak je tedy možné neustále setrvat ve stavu modlitby? Katechismus přináší několik krásných citací z dějin spirituality, které vyzdvihují nezbytnost trvalé modlitby, jež by se stávala těžištěm křesťanské existence. Uvedu některé z nich.

Mnich Evagrius Ponticus prohlašuje: „Nebylo nám přikázáno stále pracovat, bdít a postit se, kdežto stálá modlitba je pro nás zákonem“ (KKC, 2742). Srdce spočívající v modlitbě... V křesťanském životě je tedy žár, který nikdy nesmí vyhasnout. Lze jej tak trochu přirovnat k onomu posvátnému ohni, který se uchovával v antických chrámech, planul bez přerušování a povinností kněží bylo udržovat jej. Stejně tak by rovněž v nás měl hořet posvátný oheň, který by plál bez ustání a nic by ho nemohlo uhasit. Není to lehké, ale má to tak být

Sv. Jan Zlatoústý, jiný pastýř pozorný vůči konkrétnímu životu, kázal takto: „Modlit se často a horlivě je možné i na tržišti nebo během procházky o samotě. Je to možné i ve vašem obchodu, ať už kupujete, nebo prodáváte, nebo také při vaření“ (2743). Ony drobné modlitby: „Pane, smiluj se nad námi“, „Pane,

pomáhej mi“. Modlitba je tedy jakýmsi druhem notové osnovy, do níž vpisujeme melodii svého života. Není v rozporu s každodenní činností, nepřící mnoha drobným povinnostem či schůzkám, ale spíše se stává místem, kde každý čin nalézá svůj smysl, zdůvodnění a klid – v modlitbě.

Jistě, uplatňovat tyto zásady v praxi není jednoduché. Někteřímu tatínkovi či mamince, na které doléhá tisícero úkolů, se někdy zasteskne po předchozím životním období, kdy bylo snadné najít určitý časový rytmus a prostor k modlitbě. Pak ale přicházejí děti, práce, záležitosti rodinného života, stárnoucí rodiče...Člověk má dojem, že na to všechno nestačí. Tehdy mu prospěje, když pomyslí, že Bůh, náš Otec, který se musí starat o celý vesmír, ustavičně pamatuje na každého z nás. Proto také my na něj máme trvale pamatovat!

Dále můžeme připomenout, že v křesťanském mnišství se práci odjakživa projevovala veliká úcta, nejenom kvůli morální povinnosti zabezpečit sami sebe a druhé, ale též vzhledem k vnitřní rovnováze: pro člověka je riskantní, aby pěstoval natolik abstraktní zájmy, že by tím ztrácel kontakt s realitou. Práce nám pomáhá, abychom si udrželi kontakt s realitou, a sepjaté mnichovy ruce mají mozoly, neboť do nich bere lopatu a motyku. Když v Lukášově evangeliu (srov. 10,38-42) říká Ježíš svaté Martě, že je třeba jen jedno, a sice naslouchat Bohu, nechce tím vůbec odsoudit službu, kterou tak usilovně vykonávala.

Na lidské bytosti je vše „podvojně“ – naše tělo je symetrické, máme dvě paže, dvě oči, dvě ruce... Stejně tak se navzájem doplňují modlitba a práce. Modlitba, která je „dechem“ všeho, zůstává živoucí kulisou práce, včetně těch momentů, kdy není jasně

vyjadřována. Je nelidské být natolik zahlceni prací, že již nenacházíme čas na modlitbu.

Zároveň není zdravá taková modlitba, která se odcizuje životu. Modlitba, vzdálená od životní konkrétnosti, se stává spiritualismem anebo, ještě hůře, formalismem. Pamatujme, že Ježíš poté, co učedníkům na hoře Tábor ukázal svou slávu, nechtěl prodlužovat onen extatický okamžik, nýbrž sestoupil s nimi dolů a pokračoval v každodenní pouti. Onen zážitek se totiž měl vrýt do srdcí učedníků jako světlo a síla jejich víry a také jako světlo a síla do dnů, které měly přijít, pašijových dnů. Čas věnovaný prodlévání s Bohem tak oživuje víru, která nám pomáhá v konkrétnosti žití, a víra se pak zase sytí nepřetržitou modlitbou. Toto obíhání mezi vírou, životem a modlitbou udržuje plamen onoho ohně křesťanské lásky, jakou Bůh od každého z nás očekává.

A zopakujme si onu jednoduchou modlitbu, kterou je pěkné během dne opakovaně vyslovit. Uvidíme, jestli si ji ještě pamatujete. Všichni společně: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“ Ještě jednou: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“ Trvalé pronášení této modlitby vám napomůže ke sjednocení s Ježíšem.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-
frantisek-obycejny-zivot-modlitba/](https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-frantisek-obycejny-zivot-modlitba/)
(20.03.2026)